

[Stavad]

øvende og den dømmende magt? Hvad hjælper det, skatteminister, hvis vi her i Folketinget ændrer loven og de instanser, vi selv har valgt til det, træffer afgørelse i overensstemmelse med loven, når skatteyderen så klager videre, og skatteministeren, der er modpol gennem sine repræsentanter i domstolene, så kommer og giver skatteyderen ret? Så kan vi jo vedtage, hvad vi vil af lovgivning her i huset. Det er fuldstændig ligegyldigt, fordi ministeren har ophøjet sig selv til at være både udøvende og dømmende magt og vil bestemme lovforklaringen.

Det synes jeg er så principielt, og det er det, vi desværre har oplevet i en række situationer helt konkret. Derfor synes jeg, det er modigt af ministeren at tage sagen op her i Folketinget.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det gør jeg med den allerstørste fornøjelse, fordi vi her helt grundlæggende er ved kernen i forskellen i synet på retssikkerheden for skatteyderne.

Det, hr. Stavad her siger, må også bero på en misforståelse af, hvorledes arbejdet foregår i Landsskatteretten. Jeg kan som sagt stadig ikke kommentere et hændelsesforløb, hvis detaljer jeg ikke kender, men det, jeg kan fastslå, er, at Landsskatteretten er et led i det administrative klagesystem – det er i øvrigt ikke nogen domstol, som hr. Stavad kom til at sige – men det øverste og sidste led i det administrative klagesystem. Landsskatteretten træffer suverænt sine afgørelser; det er ikke muligt for Skatteministeriet at underkende Landsskatteretten i de kendelser, den afsiger, og alene af den grund er hr. Stavads beskrivelse forkert. I øvrigt er det sådan, at i det administrative klagesystem er det administrationens opgave at fremlægge alle forhold i en sag, såvel forhold, der taler til ugunst for skatteyderen, som forhold, der taler til gunst for skatteyderen.

Jeg tror i øvrigt, det er ganske karakteristisk for hr. Stavads syn på retssikkerheden på skatteområdet, at hr. Stavad kom til at sige, at Skatteministeriet skulle være skatteyderens modpart i sagen. Sådan er det ikke. Det er sådan, at skattemyndighederne har pligt til at fremlægge alle facts i sagen, både dem, der taler til gunst for skatteyderen, og dem, der taler til ugunst for skatteyderen, og på det grundlag træffer så bl.a. Landsskatteretten sin afgørelse.

Jeg kan derfor slet ikke genkende det begivenhedsforløb, som hr. Stavad beskriver. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre, og alene af den grund er beskrivelsen ukorrekt. Men jeg må fastholde, at hvis hr. Stavad er utilfreds med den retstilstand, der hersker, så er der kun én måde at ændre den på, og det er ved at ændre loven.

Det er klart, at efter den debat, vi har haft her, som jeg synes er principielt meget væsentlig, vil jeg over for Skatteudvalget fremlægge en redegørelse for, hvorfor den gamle praksis for så vidt angår beskatning af tegningsrettigheder ikke havde hjemmel, og hvorfor den nye praksis er den, der har hjemmel i loven. Det er selvfølgelig nødvendigt oven på denne debat at uddybe enhver tvivl om, at den praksis, der er fastlagt, har hjemmel i loven.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg går ud fra, at skatteministeren er enig i, at når en skatteyder rejser en sag – det være sig ved Landsskatteretten eller ved domstolene – så er det en sag, som skatteyderen rejser imod Skatteministeriet, og derfor har jeg lidt svært ved at følge ministeren i den konkrete sag, når han siger, at de to parter ikke er modpoler, at Skatteministeriet er den ene part og skatteyderen er den anden part.

Derfor vil jeg da spørge ministeren, om han nogen sinde har oplevet, at Landsskatteretten eller en domstol har truffet en afgørelse, der går imod Skatteministeriets indstilling, hvis Skatteministeriet, som er den ene part, tager bekræftende til genmæle over for skatteyderen. Vil man overhovedet kunne det? I det øjeblik skatteministeren, som sagen er rejst imod, giver skatteyderen medhold, så er der kun én part, og så vil en domstol eller Landsskatteretten mig bekendt ikke kunne træffe en afgørelse imod, at Skatteministeriet tager bekræftende til genmæle. Det synes jeg også vi skal grave i under udvalgsarbejdet.

Jeg vil i øvrigt godt føje til, at det ikke var helt tilfældigt, at jeg sagde domstolene. Det var ingen sammenblanding, for jeg tænkte ikke bare på konkrete eksempler eller et enkelt eksempel. Vi har også oplevet eksempler, hvor landsretten har givet Skatteministeriet medhold, hvorefter skatteyderen har anket sagen til Højesteret, hvorefter skatteministeren gennem sin repræ-